

Sheena Patel

Sunt fană

Traducere din limba engleză
de Ioana Miruna Voiculescu

POLIROM
2026

rulează-mi una

Prima oară ajung la râul Lea cu cincisprezece dintre prietenii mei destrăbălați. Nu ne-am mai adunat așa de mulți de la douăzeci și-un pic de ani. Acum avem toți treizeci, iar ieșirea asta în grup e modul nostru de a retrăi vremurile de altădată, fără entuziasmul exploziv al noutății. Ne așezăm pe malul noroios pe un patchwork din eșarfe mici, ne strângem unii în alții înconjurați de baxuri de cutii de bere, le deschidem împrôșcând deasupra capetelor, gesticulăm în toate părțile, discutăm și facem caterincă, pe jumătate goi, moleșiți și inconștienți de propria frumusețe. Ne aruncăm în apă cu o frânghie și înotăm până unde râul se lățește și se face mlaștină cu stuf și înapoi. La plecare, ne punem ordonat gunoiul deasupra pubelelor prea pline, ne apropiem fețele și spunem: ce frumos a fost, mi-a fost dor de asta, de voi. Disponibilitatea ne face egali. Se întâmplă înainte ca majoritatea dintre noi să aibă copii și calendare inflexibile care denotă maturitate. Cum nu am copii, dar un pustiu nesfârșit de ore libere, învăț să mă adaptez, să nu iau lucrurile personal, tăcerea, datele vagi pentru întâlniri neconcretizate sau convorbirile

la telefon stabilite și ratate, ci să le dau la spate. Ei au familii și vieți serioase.

A doua zi îl duc la râul Lea pe bărbatul cu care vreau să fiu. E o zi caniculară, e atât, dar atât de cald încât te simți mizerabil. Drumul de la gara Homerton pare să dureze ore întregi, mult mai lung decât în ziua în care am mers cu prietenii mei. Nu se oferă să ducă pătura pe care o țin în brațe, nici geanta cu mâncarea pentru amândoi. El n-a adus nimic. Și-a pierdut răbdarea și-mi zice că trebuie să ajungă undeva, de ce e așa de departe, se răstește, de ce n-ai adus o bicicletă. Când ajungem pe mal îmi arată indicatorul trântit pe jos cu avertizarea că râul Lea e toxic, printre cele mai toxice din Londra, cu o concentrație mare de urină și excremente de șobolan. Când fusesem cu prietenii, nu văzusem indicatorul. Când am sărit în apă, am înghițit o gură și m-am și zgâriat la gleznă de mal, dar acum trebuie să fiu sexy și nonșalantă așa că-i răspund că mi se rupe. Înaintăm pe mal și mă uit la coroanele umbroase ale copacilor, la lumina care joacă pe suprafața apei și copacii pletoși care mătură pământul și se leagănă în briză, femeii din Hackney frumoase și tatuate în bikini stau de vorbă în picioare cu apa până la pulpe și brațele încrucișate, copiii își iau avânt cu frânghia și sar cu genunchii la piept, întrecându-se care face valuri mai mari. Întind pătura pe malul noroiu ca să ne așezăm și scot picnicul de la magazin ca să-l împărțim. Privirea înfometată de crocodil. Pândește de la marginea râului, devorând cu ochii femeie după femeie pe jumătate goală. Eu șed supusă lângă el, aștept să mă

bage în seamă. Port un banal costum de baie Adidas întreg, iar el e prostdispus. Mă golesc de mine ca să par idealul lui, oricare-ar fi, asta voi fi.

Când ajung acasă, mă ia burta. Bolesc trei zile, râul Lea mă face să mă cac și să borăsc, mă mișc ca un acordeon în jurul closetului, ocupându-mă pe rând de gaura care mă solicită cel mai urgent. În convalescență, mă uit la o serie întreagă din *Insula iubirii* pe Netflix, veche de doi ani, și după aceea caut pe Google cu ce se ocupă concurenții acum și câte operații estetice și-au făcut de când au devenit faimoși. Încă zac lată pe canapea când se întoarce iubitul meu din călătorie. Seara ne instalăm pe canapea ca să ne uităm la ceva, iar eu mă holbez la el. Îmi întoarce privirea, face o față ciudată și-mi zice că mă uit aiurea la el. Sufrageria se face brusc verde, iar eu mă rostogolesc spre viitor și o voce-mi spune părăsește-l. Fac un calcul rapid. Anul ăsta împlinesc treizeci și unu, încep să alunec pe tobogan spre patruzeci. Dacă aștept până la treizeci și cinci va fi periculos pentru mine, deci de ce să mai aștept, acum e momentul. Am crezut că timpul e infinit, am crezut că am tot restul vieții ca să iau această decizie, dar acum îmi dau seama că sunt pe ceas, iar ceasul ăsta funcționează foarte diferit în cazul meu. Sunt femeie. N-am avut de la bun început prea mult timp și deja am irosit atât de mult.

ding dong

Ies pe bune în oraș cu bărbatul cu care vreau să fiu. Doarme la maică-sa, care stă la zece minute cu mașina de apartamentul în care locuiesc cu iubitul meu. La sfârșitul serii, chem un Uber pentru noi. Insistă să-l ducă întâi pe el, dar eu insist că nu, sunt femeie, e normal să mă lase pe mine prima, cedează. Șoferul conduce cu viteză. Cu puterea minții, încerc să fac mașina să încetinească. Tot drumul, bărbatul cu care vreau să fiu îmi vorbește pe un ton catifelat, murmurat, în timp ce eu îmi sucesc gâtul în jos ca să mi-l țin pe umărul lui. Când ajungem la mine, bagă adresa mamei lui în aplicația de pe telefonul meu ca șoferul să poată continua traseul și să-l lase și pe el. Vreo doi ani după acest moment, într-o perioadă nasoală când mă ignoră complet, mi se pare o idee bună să-i trimit o scrisoare în care să-i scriu ce simt. Sunt disperată să-i smulg o reacție, prezența lui e tot mai pâlpâitoare, ca și cum aș încerca să prind cu mâna un fuior de fum. Am nevoie de ceva care s-o solidifice. N-am adresa unde locuiește cu soția, dar n-am eu adresa mamei lui? Caut în istoricul aplicației Uber și găsesc călătoria din urmă cu doi

ani. Scriu o scrisoare de dragoste bolnăvicioasă și o expediez la adresa pe care o băgase în telefonul meu. E plină de înflorituri, de tânjire, ca a unei adolescente, a unei fane nebune, genul febril în care insiști că vedeta pop te-a privit de pe scenă.

Scrisoarea nimerește la casa greșită, adresa pe care o introdusese în aplicația mea Uber era una aproximativă. Scrisoarea ajunge deschisă la mama lui. Ea o citește și-l sună panicată pe bărbatul cu care vreau să fiu. Îl întreabă cine naiba îi scrie lui o astfel de scrisoare și o trimite la ea acasă. Îi e frică. De unde are persoana asta adresa ei, îl chestionează. Îi spune să sune la poliție. El îi spune că e cineva care-l urmărește obsesiv, se ocupă de asta, să nu se sperie.

pentru show

Autenticitatea vocii mele vine din vulnerabilitate și-mi ține loc și de diplomă de master de scriere creativă, și de recunoașterea oferită de un premiu, și de prestigiul unui contract de publicare pe care s-au bătut opt edituri. Sunt licențiată în limba și literatura engleză, dar când trebuie să scriu, mă simt aproape complet pierdută. Mă bazez pe detalii autobiografice, îmi rumeg viața, o scuip și o înfrumusețez pe pagină. Deși mă pot înjura pentru modul în care o comunic, nimeni nu-mi poate contesta propria experiență, iar acesta devine principalul meu argument – *chiar mi s-a întâmplat treaba asta* – cu care combat orice acuzație de amatorism și stângăcie în mânuirea uneltelor. Dar unde tragi linia între a fi vulnerabil și a te prosterna în fața unui sistem care nu-ți acordă recunoaștere? Sistemul n-are niciodată obligația de a-și regla duritatea, mie îmi revine răspunderea de a mă metamorfoza și de a consimți. Îmi port vulnerabilitatea ca pe o armă împotriva acestei culturi? – *Dacă mă obligați să fiu dură și tot mai dură ca să vă țin piept, mă voi răzvrăti fiind moale ca o ființă de jeleu*, dar, așa cum se întâmplă în general, trebuie să mă fac din moale și mai moale